

Taklit Ölüm

Nora Roberts

J. D. Robb

**Çeviri
Gözde Soykan**

epsilon®

“Hiç kimse taklit ederek çok iyi olamaz.”

Samuel Johnson

“Ve Şeytan Simon Legree’ye şunu dedi: ‘Senin tarzını beğeniyorum, korkunç ve özgür.’”

Vachel Lindsay

Önsöz

2059 yılı yazı, onun ruh halini hafifletmek adına hiçbir belirti göstermeyen zorlu ve tehlikeli bir kaltaktı. Eylül ayı terli topuklarını ağustos ayının kaldırımlarında sürüyor ve New York'u ısı, nem ve kötü kokudan oluşan ıslak bir battaniyeye sarıyordu.

Yaz, diye düşündü Jacie Wooton, bu mesleği öldürüyor.

Saat neredeyse sabaha karşı ikiydi, barların müşterilerini dışarı tükürdüğü ve o müşterilerin eve gitmeden önce biraz daha aksiyon aradığı zamanlar. Gecenin kalbi olduğu zaman, böyle adlandırmayı severdi, yeterince para karşılığında bedelini ödeyerek bir arkadaş aranılırdı.

Kendisini uyuşturucularla mahvettiği günden beri sokaklarda çalışma lisansı vardı. Ama artık temizdi, ayrıca kendini zengin ve yalnız olan birinin kollarında bulana kadar fahişeliğin tüm basamaklarını çıkmak niyetindeydi.

Ama şimdilik, lanet olası hayatını devam ettirecek parayı kazanmak zorundaydı ve kimse seks yapmak -ve ödemek- istemiyordu.

Son bir-iki saattir etrafta dolanırken sadece birkaç meslektaşını görmüştü ve onlar da bu havada para ödemeye istekli çok fazla insan olmadığını söylemişlerdi.

Ama Jacie bir profesyoneldi, yirmi yıl önce o gece ilk kez lisansını kullanmaya başladığından beri kendisini böyle değerlendiriyordu.

Sıcaktan terleyebilirdi ama cesaretini kaybetmezdi. Sokak deneme lisansını alana kadar canını dişine takmış ama pes etmemişti.

Ayaklarının üzerinde kalacaktı -ya da müşterinin tercihinine göre dizlerinin veya sırtının üzerinde- ve işini yapacaktı.

İşini yap, dedi kendisine. Ödemeyi al, zamanı not et. Birkaç ay sonra ise ait olduğu yere, Park'taki çatı katına geri dönmüş olacaktı.

Eğer aklından biraz yaşlandığı ve sokakta çalışmak için yumuşadığı geçtiyse de bu düşünceyi zihninden uzaklaştırdı ve bir puan daha almaya odaklandı. Sadece bir puan daha.

Ayrıca, eğer bu akşam bir puan daha alamazsa beden uygulamaları için kirasından geriye hiçbir şey kalmayacaktı. Ve bir ayarlamaya ihtiyacı vardı.

Hâlâ tercih edilmeyeceğinden değil, diye düşündü şehrin iç kısımlarında kendine belirlediği üç bloklu alandaki elektrik direklerinin yanına dolanırken. Fiziğini korumuştı. Belki bir şişe votkaya satmıştı -ve o anda da kesinlikle bir içki alabilirdi- ama hâlâ güzel görünüyordu. Lanet olası güzel.

Sahip olduklarını, her ikisi ateşli bir kırmızı renginde şık bir atlet ve hemen kalçasında biten bir etekle gururla sergiliyordu. Beden şekillendirme aletine girene kadar, göğüslerini kaldırmak için bu boyundan bağlamalı atlete ihtiyacı vardı. Ama bacakları hâlâ bedeninin en güzel kıs-

mıydı. Uzun ve şekilli bacaklarına, dizlerine kadar bağlı gümüş renkli, ince topuklu sandaletler erotik bir dokunuş katmıştı.

Son bir iş daha arayıp sokaklarda yürürken sandaletleri onu öldürüyordu.

Ayaklarını biraz dinlendirmek için bir elektrik direğine yaslandı, kalçasını dışarı çıkardı ve yorgun kahverengi gözleriyle tamamen terk edilmiş sokağa göz attı. Gümüş rengi peruğu takmalıydım, dedi kendi kendine. Müşterileri her zaman saçlara düşkün olurdu. Ama o akşam peruğun ağırlığını kaldıracak gibi hissetmiyordu, bu yüzden sadece mürekkep siyahı kısa saçlarını havaya dikmiş ve üzerine özensizce gümüş rengi sprey sıkıyordu.

Bir taksi hızla uzaklaştı ve yanından birkaç araba geçti. Direğe yaslanmış olsa da her birine standart yaklaşışaretini yaptı, hiçbiri duraksamadı.

On dakika sonra paydos edecekti. Eğer kirasını ödeyecek kadar para toplayamamışsa, ev sahibine ücretsiz oral seks yapacaktı.

Yaslandığı direktten çekildi ve ağrıyan ayaklarının üzerinde, kalmak zorunda olduğu tek göz odaya doğru yavaşça yürümeye başladı. Bir zamanlar Yukarı Batı Yakası'nda, güzel kıyafetlerle dolu kaliteli bir dairede yaşadığını ve dolu bir randevu defteri olduğunu hatırlıyordu.

Danışmanın kendisine söylediği gibi, yasadışı maddeler insanı sefil bir ölümle sonlanan bir sarmalın içine sokuyordu.

Bunu yaşayıp atlatmıştı Jacie, ama o an sefilliğin tam ortasındaydı.

Altı ay daha, diye söz verdi kendisine. Ve sonra yeniden zirvede olacaktı.

Adamın kendisine doğru yürüdüğünü gördü. Zengin, eksantrik ve buradan değildi - şehrin bu bölgesinde şık takım elbisesi içinde dolanan pek fazla erkek göremezdiniz. Pelerini ve silindir şapkası bile vardı. Elinde de siyah bir sırt çantası taşıyordu.

Jacie yüzüne oyunbaz ifadesini yerleştirdi ve elini belinin üzerine koydu. “Selam bebeğim. Bu kadar iyi giyindiğine göre, neden parti yapmıyoruz?”

Adam ona gülümsedi, beyaz, düzgün dişlerini gösteren hızlı ve minnettar bir gülümsemeydi. “Aklında ne var?”

Ses tonu kıyafetine uyuyordu. Üst sınıftan, diye düşündü Jacie hem keyiften hem de nostalji duygusuyla. Stil sahibi ve kültürlü. “Sen ne istersen. Patron sensin.”

“O zaman özel bir parti, bir yerlerde... Yakın bir yerlerde.” Adam etrafına bakındı, sonra eliyle dar bir sokak arasını işaret etti. “Korkarım şu an kısıtlı bir zamanım var.”

Ara sokak kısa bir iş anlamına geliyordu, ki bu Jacie için uygundu. Bunu yapabilir ve eğer oyunu doğru oynarsa, ücretiyle birlikte düzgün bir bahşiş de alabilirdi. Jacie yolu gösterirken, kira ve vücut şekillendirme için yeterli olacaktı diye umuyordu

“Buralardan olamazsın, değil mi?”

“Neden böyle dedin?”

“Öyle konuşmuyorsun, öyle görünmüyorsun.” Jacie omuz silkti, aslında onu ilgilendirmiyordu. “Bana ne istediğini söyle bebeğim ve parayla hepsini aradan çıkarırız.”

“Ah, hepsini istiyorum.”

Jacie kahkaha attı, sonra elini onu kasıklarında gezdirdi. “Hmm. Kesinlikle istiyorsun. Hepsini alabilirsin.” Sonra ben de bu ayakkabıları çıkarıp güzel, soğuk bir içecek alı-

rım. Jacie, mümkün olduğunca yüksek olduğunu düşündüğü bir ücret söyledi. Adam başıyla onaylayıp şişirdiği ücret karşısında gözünü bile kırpmadığında, daha fazlasını istemediği için kendisine lanet okudu.

“Ödemeyi önceden almam gerek,” dedi adama. “Ödemeyi yaptığında eğlenmeye başlayabiliriz.”

“Tamam. Önce ödeme.”

Adam hâlâ gülümserken onun yüzünü duvara doğru döndürdü, saçlarından tutup başını arkaya doğru çekti. Çılgılık atmaması için onun boğazını kesti, pelerininin altında sakladığı bıçakla tek darbede yapmıştı. Şaşkın bir şekilde adama bakarken Jacie'nin ağzı açıldı ve kirli duvarda aşağı doğru kayarken boğuk bir ses çıkardı.

“Ve şimdi de eğlence zamanı,” dedi adam ve Jacie'nin üzerinde çalışmaya başladı.

Bölüm 1

Asla her şeyi görmezsiniz. Kan ve pıhtıların arasında ne kadar fazla yürürseniz yürüyün, insanın insana uyguladığı dehşete ne kadar fazla bakarsanız bakın, hiçbir zaman her şeyi göremezsiniz.

Her zaman daha kötü, daha alçakça ya da daha delice, daha korkunç ve daha acımasızca bir şey olurdu.

Teğmen Eve Dallas, bir zamanlar bir kadın olan şeyin önünde dururken bundan daha kötüsünü ne zaman göreceğini merak etti.

Olay yerindeki üniformalı polislerden ikisi hâlâ dar sokağın ağzında öğürüyordu. Onların öğürme sesleri yankılanarak kulaklarına ulaşıyordu. Eve elleri ve botları mühürlenmiş bir şekilde olduğu yerde duruyor ve altüst olan midesinin sakinleşmesini bekliyordu.

Daha önce hiç bu kadar fazla kan görmüş müydü? Hatırlaması zordu. En iyisi hatırlamamaktı.

Çömeldi, sahada kullandığı alet çantasını açtı ve kurbanın parmak izlerini araştırmak için kimlik belirleme pedini çıkardı. Kandan kaçınamazdı, bu nedenle de bu konuda düşünmeyi bırakmıştı. Kadının gevşek elini kaldırarak başparmağını pede bastırdı.

“Kurban kadın, Kafkasyalı. Ceset 00:33’te, 911’e yapılan isimsiz bir çağrıya cevap veren polis memurları tarafından bulundu ve yapılan parmak izi kontrolü sonucunda kimliğinin Jacie Wooton isimli, kırk bir yaşında, lisanslı eskort olduğu tespit edildi. Doyers 375 numarada ikamet ediyor.”

Kısa bir nefes aldı, sonra bir nefes daha. “Kurbanın boğazı kesilmiş. Kanın sıçrama şekli, kurbanın yüzü sokak arasının kuzeye bakan duvarına dönükken oluştuğuna işaret ediyor. Kan şablonu ve izi, kurbanın düştüğünü saldırgan ya da saldırganlar tarafından yolun üzerine yatırıldığını ve daha sonra...”

Tanrım. Ah, Tanrım.

“Sonra kurbanın leğen kemiği bölgesini keserek bedeninin parçalandığını gösteriyor. Hem boğaz hem de leğen kemiği bölgesindeki yaralar keskin bir aletle yapılmış.”

Ölçüleri çıkarıp verileri kaydederken, soğuk ve nemli cildi sıcağa rağmen karıncalanıyordu.

“Üzgünüm.” Arkasında duran Peabody konuştu. Yardımcısının yüzünün şok ve mide bulantısından dolayı hâlâ solgun olduğunu anlaması için Eve’in arkasına dönmesine gerek yoktu. “Üzgünüm Teğmenim, bakmaya devam edemedim.”

“Endişelenme. Şimdi iyi misin?”

“Ben... Evet, efendim.”

Eve başıyla onayladı ve çalışmaya devam etti. Gözüpek, sağlam ve son derece güvenilir olan Peabody sokakta yatan bedene bir bakış atıp bembeyaz kesildi ve Eve’in başka bir yere kusması hakkındaki sert yorumu üzerine sendeleyerek sokağa doğru ilerledi.

“Onun kimliğini buldum. Jacie Wooton, Doyers. Lisanslı bir eskort. Benim için araştır.”

“Daha önce hiç böyle bir Şey görmedim. Hiç böyle bir Şey...”

“Veriyi al. Orada yap. Burada ışığımda olursun.”

Peabody, amirinin ona mola verdirdiğini biliyordu, başı yeniden döndüğü için o da bu molayı kabul etti ve sokak arasının çıkışına doğru yürüdü.

Peabody üniformasının içinde terliyordu, Őapkasının altındaki koyu renk saçları ve Őakakları ter içinde kalmıştı. Boğazı kurumuş, bitkinleşmişti ama aramayı başlattı. Ve Eve’in çalışmasını izledi.

Verimli, titiz ve bazıları bunu soğuk bulabilirdi. Ama Peabody, kendi görüşü bulanmadan önce Eve’in yüzünden Şok, dehşet ve acıma hislerinin geçtiğini görmüştü. Doğru kelime soğuk değil, kararlıydı.

Peabody artık onun yüzünün solgun olduğunu fark etti ve nedeni çalışırken kullandıkları ışık değildi. Kahverengi gözleri odaklanmış ve sabitti; bu vahşeti incelerken tereddütsüzce bakıyordu. Elleri sabit duruyordu ve botları kanla lekelenmişti.

Gömleğinin arkasında terden oluşan bir çizgi vardı ama sendeleyerek gerilemiyordu. ıř bitene kadar orada duracaktı.

Eve doğrulduğunda, Peabody lekeli botlar, eski bir kot pantolon ve harika keten bir ceket içinde, geniş ağzı, parlak kahverengi gözleri ve neredeyse aynı renk düzensiz saçları olan uzun, ince bir kadın gördü.

Ölümün karşısında asla dönüp gitmeyen bir polis.

“Dallas-”

“Peabody, olay yerini kirletmediğin sürece kusup kusmaman umurumda değil. Bana verileri ver.”

“Kurban yirmi iki yıldır New York’ta yaşıyormuş. Daha önceki adresi Batı Central Park. Burada on sekiz aydır ikamet ediyormuş.”

“Bu oldukça büyük bir değişim olmuş. Parasını nerede kaybetmiş?”

“Yasadışı maddeler. Üç vuruş. Birinci sınıf lisansını kaybetmiş, altı ayını rehabilitasyonda, danışmanlık olarak geçirmiş ve bir yıl kadar önce sokakta çalışmak için deneme lisansı almış.”

“Bir uyuşturucu satıcısına bağlı mıymış?”

“Hayır, efendim.”

“Morga gittikten sonra toksin testinin bize ne söylediğine bakacağız ama buradaki Jack’in onun uyuşturucu satıcısı olduğunu düşünmüyorum.” Eve cesedin üzerinde bırakılmış -kanı engellemek için mühürlenmiş- zarfı kaldırdı.

TEĞMEN EVE DALLAS, NYPGT

Şık, krem rengi bir kâğıdın üzerine, süslü bir yazı fontuyla bilgisayarda yazılmış, diye düşündü. Kâğıt, kalın, ağır ve pahalıydı. Şık davetiyelerde kullanılan türden. Bunu biliyordu çünkü eşi böyle davetiyeler gönderip alıyordu.

İkinci kanıt torbasını aldı ve notu yeniden okudu.

Merhaba Teğmen Dallas,

Senin için yeterince sıcak mı? Bu yaz oldukça meşgul olduğumu biliyorum ve senin çıkardığın işleri hayranlıkla izliyordum. Adil şehrimizdeki polis kuvvetlerinde, çok samimi olacağımı umduğum bir seviyede bana katılmasını isteyeceğim başka birini düşünemiyorum.

*İşte çalışmamın bir örneği. Ne düşünüyorsun?
Devam edecek ortaklığımızı dört gözle bekliyorum.
Jack*

“Sana ne düşündüğümü söyleyeyim Jack. Sen fazlasıyla hasta bir pisliksin. Etiketleyin ve torbalayın,” diye emir verdi Eve, sokağa son bir bakış atarken. “Cinayet.”

Wooton’un dairesi, Şehir Savaşları mültecileri ve kurbanları için geçici olarak kurulmuş konutlardan birinin dördüncü katındaydı. Bu konutlardan bazıları şehrin daha yoksul kesimindeydi ve daima yerlerinin değiştirileceği söyleniyordu.

Şehrin bu kısmı düşük kirali apartmanları, kimyasal kullananlar ve uyuşturucu satıcılarıyla ünlüydü. Onlar pazarlık ederken binalar çürüyor ve hiçbir şey yapılmıyordu.

Eve, çöplükler oturanların üzerine çökmedikçe ve belediye başkanları kendilerini toplu davaların sancıları içinde bulmadıkları sürece bir şey yapılmasını beklemiyordu. Ta ki o zamana kadar, bu yer şanssız fahişeleri bulmayı bekleyeceği bir yer olarak kalacaktı.

Odası, mutfak olarak küçük bir bölmenin ve banyo olarak ince bir şeridin bulunduğu küçük bir kutudan farksızdı. Manzarası ise yan tarafındaki bir binanın duvarıydı. Eve ince duvarlardan, yan daireden gelen güçlü horlama sesini net bir şekilde duyabiliyordu.

İçinde yaşadığı koşullara rağmen Jacie dairesini temiz tutmuş ve bir tarzı olmasına çalışmıştı. Mobilyalar ucuz

ama renkliydi. Kendisine mahremiyet panelleri almaya parası yetmemişti ama pencerelerde firfırlı perdeler vardı. Yatağı bir çekyattan yapılmıştı fakat yatağını toplamıştı ve çarşaf kaliteli pamuklu kumaştandı. Muhtemelen daha iyi zamanlardan kalmışlar, diye düşündü Eve.

Masaya bağlanmış ucuz bir görüntülü telefon ve mesleğiyle ilgili çeşitli araçlarla kaplı portatif bir şifonyeri vardı: güçlendiriciler, kokular, peruklar, gösterişli takılar, geçici dövmeleler. Çekmece ve dolapta da çoğunlukla işiyle ilgili kıyafetler bulunuyordu ama bunlara Eve'in kadının iş dışı saatlerde kullandığını tahmin ettiği daha muhafazakâr kıyafetler karışmıştı.

Aralarında bir yarı dolu ve bir de yedek olarak tam dolu bir ayılma ilacı da dahil olmak üzere reçetesiz satılan ilaçlardan buldu. Bu da mutfaktaki iki şişe votka ve bir şişe evde yapılan içki şişesini düşününce anlamlı geldi.

Evde yasadışı uyuşturucu yoktu, ki bu da Eve'in Jacie'nin kimyasallardan alkole geçtiğini düşünmesine neden olmuştu.

Masa linkini açtı ve son üç gün içinde gönderilip alınmış verileri yeniden oynattı. Mesajlardan biri danışmanından gelmişti; lisansını güncellemesi hakkındaydı. Bir mesaj daha alınmış ama cevaplandırılmamıştı; ev sahibi ödenmemiş kira borçları hakkında uyarılmıştı. Son mesaj ise şehir merkezinin dışındaki beden şekillendirme merkezinden geliyordu.

Arkadaşlarıyla hiç konuşmamış, diye düşündü Eve.

Kaydırarak görüntüyü ilerletti, finansal bilgilerini buldu ve Jacie'nin muhasebe kayıtlarının oldukça düzenli olduğunu fark etti. Parasına dikkat etmiş, diye düşündü Eve,

işini yapmış, para biriktirmiş ve bu paranın çoğunu yine işine yatırmış. Harcamaları çoğunlukla gardırobu, beden, saç ve yüz işlerine gitmişti.

Bir zamanlar güzelmiş, diye karar verdi Eve. Güzel görünmeye devam etmek istiyormuş. Dış görünüşe dolanmış özgüven, cinsel çekiciliğe dolanmış görünüş, dış görünüşünü korumak adına yeterli para kazanmak için kendini satmaya dolanmış cinsel çekicilik.

Eve'e göre garip ve hüzünlü bir döngüydü bu.

“Çok çirkin bir ağaçta kendisine güzel bir kuş yuvası yapmış,” diye yorumda bulundu Eve. “İsmi Jack olan herhangi birinden ya da herhangi bir erkekten gelen bir ileti ya da yazışma yok. Kayıtlara geçmiş herhangi bir evlilik ya da beraber yaşama durumu var mı?”

“Hayır, efendim.”

“Danışmanı ile konuşup ona yakın olan ya da yakınlaşmış birileri var mı bakalım. Ama onu burada bulacağımızı düşünmüyorum.”

“Dallas o adamın kadına yapmış olduğu şey... Bana kişisel gibi görünüyor.”

“Öyle görünüyor, değil mi?” Eve arkasını döndü, odaya yeniden baktı. Temiz, kadınlara özgü, çaresizce stil kazandırılmaya çalışılmış bir oda. “Bence bu kişisel bir şey ama kurbana özel değil. Bir kadın öldürdü, hayatını bedenini satarak kazanan bir kadını. Kişisel olan kısım bu. Sadece onu öldürmedi, aynı zamanda onun bedeninin hayatını kazandığı kısmını keserek koparttı. Şehrin bu kısmında, gecenin herhangi bir saatinde lisanslı bir eskort bulmak zor değil. Sadece zamanını ve yerini seçmek zorundasın. Onun işinin bir örneği,” diye mırıldandı. “O kadının olduğu tek şey buydu işte.”

Eve pencereye doğru yürüdü. “Onu tanıyor ya da görmüş olabilir. Bunun sadece bir tesadüf olması da mümkün. Ama kadın karşısına çıktığında o hazırды. Elinde silahı vardı, notunu yazmış ve mühürlemişti. Yanında temiz kıyafetlerini taşımak ya da üzerinde her ne varsa saklamak için bir kutu, torba ya da sırt çantası gibi bir şey olmalı. Yoksa üzeri kadının kanıyla kaplanmış olmalı.”

Eve, “Kadın onunla birlikte ara sokağa girmiş,” diye devam etti. “Hava sıcak ve geç vakitti, iş çok iyi olamaz. Ama bir iş çıktı karşısına, belki de kadın evine gitmeden önceki son işiydi. Kadın deneyimli, yaklaşık yirmi yıldır bu hayatta ama adamı bela olarak görmüyor. Belki kadın içki içmişti ya da adam düzgün görünüyordu. Ayrıca bir gerçek daha var; kadın sokak işine alışkın değildi, bu konuda içgüdülere sahip olmayabilir.”

Yüksek kalitedeki hayata fazla alışkınmış, diye düşündü Eve, zengin ve saygılı insanların cinsel tuhafliklarına. Çin Mahallesi’ne gelmek onun için Venüs’e inmek gibi olmalı.

“Duvarın karşısındaymış.” Eve bunu mükemmel bir şekilde görebiliyordu.

Gümüş rengiyle parlayan koyu renk, havaya dikilmiş saçlarını ve gel-koca-çocuk diyen kırmızı atletini. “Kadın oda kirasını ödemek için bu işin ücretini alması gerektiğini düşünüyordu ya da ayakları acıdığı için adamın çabuk olmasını umuyordu. Tanrım, o ayakkabılar onu öldürüyor olmalıydı. Kadın yorgundu ama geceyi sonlandırmadan önce son bir atış yapmalıydı.

“Adam onun boğazını kestiğinde buna çok şaşırды. Bunun hızlı ve temiz olması gerekiyordu. Hızlı bir kesik, soldan sağa doğru ve tam şah damarının üzerinden. Tam bir

pislik gibi kanını fıskırtmış. Kadının beyni algılayamadan bedeni ölmüş ama bu onun için sadece başlangıçmış.”

Eve arkasını döndü, şifonyeri inceledi. Ucuz takılar, pahalı dudak boyası. İnsanın içine düşmüş gibi kokmasını sağlayan sahte tasarımcı parfümleri.

“Adam kadını hazırlıyor, onu yatırıyor ve sonra keserek kadınlığını ondan alıyor. Ondan aldıklarını koymak için bir çantası olmalı.”

Adamı görebiliyordu, onun gölgesinin pis sokak arasında çömeldiğini ve kanla kaplı ellerinin becerikli bir şekilde kendini temizlediğini.

“İddiaya girerim aletlerini de temizlemiştir ama kesinlikle ellerini temizliyor. Yazdığı notu alıyor ve notu temiz bir şekilde kadının göğüslerinin arasına yerleştiriyor. Kan yüzünden gömleğini değiştirmek ya da üzerine bir ceket almak zorunda. Sonra ne oluyor?”

Peabody gözlerini kırptı. “Ah, yürüyerek uzaklaşıyor ve işini iyi yaptığını düşünüyor. Evine gidiyor.”

“Nasıl?”

“Hmm, eğer yeterince yakında yaşıyorsa yürüyor.” Peabody bir nefes aldı, kendisini o ara sokaktan çıkarıp teğmenin zihnine soktu. Katilin zihnine. “Adam dünyanın tepesinde, bu nedenle kimse tarafından rahatının kaçması konusunda endişelenmiyor. Eğer yakında bir yerde yaşamıyorsa bile muhtemelen kendi aracını kullanıyordur, çünkü üstünü değiştirse ya da örtse bile, üzerinde o kadar fazla kan vardı ki bir koku olması lazım. Taksiye binmek ya da metroyu kullanmak çok büyük bir risk olurdu.”

“Güzel. O zaman dilimi içinde taksiye binenler için taksi duraklarını kontrol edelim ama bir şey bulacağımızı

düşünmüyorum. Bu alanı mühürleyip binayı gözden geçirelim.”

O tür mahallelerde olması beklendiği gibi komşuların hiçbiri bir şey bilmiyordu, hiçbir şey duymamış ve hiçbir şey görmemişti. Ev sahibi, Çin Mahallesi'nin ön tarafındaki ördek bacağı satan bir market ile para karşılığı sağlık, refah ve ruhani denge sağlayan bir alternatif ilaç dükkânı arasında işini yürütüyordu.

Eve, Piers Chan'ın tipini, kısa kollu gömleklerin içindeki adaleli kolları ve ince dudakların üzerindeki ince bıyıkları fark etti. Onu saran mütevazılığı ve küçük parmak-taki pırlantayı.

Bir melezdi, Çin Mahallesi'nin koşturması içinde iş kurabilecek kadar Asya kökenine sahipti, ancak Eve onun Pekin'deki son atasının Boxer Ayaklanması sırasında genç yaşlarda olduğunu hayal etti.

Tıpkı Eve'in düşündüğü gibi, Aşağı Doğu Yakası'nda eski evleri kiraya veren Chan'ın kendi evi ve ailesi New Jersey'de lüks bir banliyödeydi.

“Wooton, Wooton.” İki sessiz tezgâhtar arka tarafta kendilerini meşgul ederken, Chan kiracılarının bulunduğu defterin sayfalarına bakıyordu. “Evet, Doyers'da lüks tek kişilik odada kalıyormuş.”

“Lüks?” diye tekrarladı Eve. “Odayı lüks yapan neydi?”

“İçinde buzdolabı ve OtoAşçı olan bir mutfağı var. Paket olarak veriyoruz. Ödemede gecikmişti. Kirasını bir hafta önce ödemesi gerekiyordu. Birkaç gün önce standart aramayı yaptık. Bugün bir arama daha yapılacak, sonra da önümüzdeki hafta otomatik olarak tahliye emri çıkacak.”

“Adresini şehir morgu olarak yenilediği için buna gerek kalmayacak. Bu sabah erken saatlerde öldürüldü.”

“Öldürüldü.” Adamın kaşları, Eve’in anlayış ya da şoktan çok rahatsızlık olarak yorumladığı bir ifadeyle aşağı indi. “Lanet olsun. Mekânı mühürlediniz mi?”

Eve başını yana eğip sordu. “Bunu soruyorsun çünkü?”

“Bakin, benim altı binam ve yetmiş iki odam var. O kadar fazla kiracınız olunca, bunlardan bazıları o ya da bu şekilde nalları dikiyor. Elinizde ihmal edilmiş ölümler, kuşukulu ölümler, talihsizlikler ve intiharlar oluyor.” Hepsini şişman parmaklarıyla sayıyordu. “Sonra siz geliyorsunuz, mekânı mühürlüyorsunuz, en yakın akrabalarına haber veriyorsunuz. Ben gözümü bile kırpamadan ve bir hak iddia edip kira bedelini geri alamadan, bir amcası ya da bir akrabası gelip etrafı temizliyor.” Artık ellerini açmış, Eve’e mağdur bir şekilde bakıyordu. “Ben burada sadece hayatımı kazanmaya çalışıyorum.”

“O kadın da biri onu kesmeye karar verdiğinde bunu yapmaya çalışıyordu.”

Adam yanaklarını havayla doldurup ofladı. “İnsan o tür bir işte çalışıyorsa bazı zorluklara katlanmak zorundadır.”

“Bu kadar insancılık beni boğuyor, o yüzden konuya odaklanalım. Jacie Wooton’u tanıyor muydun?”

“Onun başvurusunu, referanslarını ve kira ödemesini biliyorum. Onu kendim hiç görmedim. Kiracılarımla aradaş olacak kadar vaktim yok. Çok fazla kiracım var.”

“Hı-hı. Ve eğer biri kira ödemesini geciktirirse, tahliye zorluk çıkarırsa adil davranmak ve başka şekilde ödeme yapmalarını sağlamak için onlara küçük ziyaretlerde de bulunuyor musun?”

Adam bir parmağını bıyığının üzerinden geçirdi. “Ben

işimi kurallara uygun yürütüyorum. Kirasını ödemeyenleri çıkarmak için mahkemelere verdiğim ücretler oldukça yüksek ama bunlar işletme giderlerine dahil. Bu işimin bir parçası. Eğer beni eliyle tatmin etmek için uğradiysa bile bu Wooton denen kadını tanımıyorum. Ayrıca dün gece Bloomfield’da karım ve çocuklarımla evdeydim. Bu sabah kahvaltı ederken de oradaydım, sonra her gün yaptığım gibi saat yediyi çeyrek geçe şehre geldim. Eğer bundan fazlası gerekiyorsa, avukatlarımla konuşun.”

“Sürüngen,” dedi Peabody kaldırımın üzerinde.

“Ah, evet ve kiraların bir kısmını takas yoluyla aldığından bahse girecek kadar eminim. Cinsel iyilikler, küçük bir poşet uyuşturucu, çalıntı mallar. Eğer elimizde kesin zaman olsaydı, onu sıkıştırabilirdik.” Eve ters asılmış çok zayıf kümes hayvanlarını ve garip perdeli ayak öbeklerini incelerken başını yana eğdi. “Bir ayağı nasıl yersin?” diye merak etti Eve. “Parmak uçlarından başlayıp yukarı doğru mu yoksa ayak bileğinden başlayıp aşağı doğru mu? Ördeklerin ayak bilekleri var mı?”

“Pek çok geceyi sadece bunu düşündüğüm için uykusuz geçirdim.”

Eve ona tatsız bir bakış atsa da yardımcısının kendine geldiğini gördüğüne memnundu. “Burada kesim yapıyorlar, değil mi? Kesiyorlar ve ufak ufak doğrayıp mutfaklarda kullanıyorlar. Keskin bıçaklar, fazlasıyla kan ve anatomi hakkında belirli derecede bilgi.”

“Bir tavuğu kesmek, bir insanı kesmekten çok daha basit olmalı.”

“Bilmiyorum.” Eve düşünürken ellerini beline koydu. “Teknik olarak tamam. Kütle daha büyük ve bunu yap-

mak daha çok zaman alacaktır ve belki de kuş kesmekten daha fazla yetenek gerektiriyordur. Ama bu kütleyi bir insan olarak görmezsen çok da farklı olmaz. Belki hayvanlar üzerinde pratik yaptığında alışıyordur. Belki de kafayı yemiş bir doktor ya da veteriner hekimsindir. Ama yine de ne yaptığını biliyor olmak zorunda. Bir kasap, bir doktor, yetenekli bir amatör ama kahramanına saygısını gösterebilmek için tekniğini geliştirmekte olan biri.”

“Kahramanına mı?”

“Jack,” dedi Eve aracına doğru yürümek için dönerken. “Karındaşen Jack.”

“Karındaşen Jack mi?” Ağzı bir karış açılan Peabody ona yetişmek için hızla yürüdü. “Yani Londra’daki, hani... Bilmem ne kadar zaman önceki olaydan mı bahsediyorsun?”

“1800’lerin sonu. Whitechapel’da. Viktorya döneminde, şehrin yoksul kısmında, fahişelerin uğrak yerinde. Beşle sekiz arasında kadın öldürdü, belki daha da fazla ve hepsi bir yıl içinde bir buçuk kilometre yarı çapındaki bir alanda.”

Eve direksiyonun başına geçti, ağzı açık halde kendisine bakan Peabody’ye bir bakış attı. “Ne?” diye sordu. “Bir şeyler biliyor olamaz mıyım?”

“Evet efendim. Siz pek çok konuda çok şey biliyorsunuz ama tarih genelde sizin ilgi alanınız değildir.”

Cinayet öyle, diye düşündü Eve, arabayla kaldırımdan uzaklaşırken. Ve hep öyle olmuştu. “Diğer küçük kızlar henüz kesilmemiş pofuduk ördekler hakkında hikâyeler okurken, ben Jack ve diğer seri katiller hakkında bir şeyler okuyordum.”

“Siz... Çocukken böyle şeyler mi okuyordunuz?”

“Evet. Ne var?”

“Şey...” Peabody bunu nasıl ifade edeceğini tam olarak bilmiyordu. Eve’in sistem içinde, koruyucu ailelerin yanında ve yetiştirme yurtlarında yetiştirildiğini biliyordu. “Sizden sorumlu olan yetişkinlerden hiçbiri sizin ilgi alanlarınızı takip etmiyor muydu? Demek istediğim, benim annem babam -ki bizim seçimlerimizi kısıtlamamak konusunda harikaydılar- bu tür bir konuda yumruklarını masaya vururlardı. Bilirsiniz, büyüme yılları ve kâbuslar, duygusal yara alma falan.”

Eve birkaç basit kelime okuyabildiği zamandan çok uzun zaman önce olabilecek her açıdan yara almıştı. Kâbuslara gelince, Eve onları görmediği bir zamanı hatırlayamıyordu.

“Eğer internette Karındaşen Jack ya da John Wayne Gacy hakkında bilgi arıyorsam, bir şeyle meşgul olmuş oluyordum ve başım belada olmuyordu. Temel kriterler bunlardı.”

“Sanırım her zaman bir polis olmak istediğinizi biliyordunuz.”

Eve bir kurbandan başka bir şey olmak istediğini biliyordu. Sonra kurbanları savunmak istediğini anladı. Bu da onun için polis olmak anlamına geliyordu. “Az çok. Karındaşen Jack polise notlar gönderiyordu ama buna bir süre sonra başlamıştı. Bizim adamımız gibi en başında başlamamıştı. Ama bu adam bizim tereddüt etmediğini bilmemizi istiyor. Oyun oynamak istiyor.”

“Sizi istiyor,” dedi Peabody ve Eve başıyla onu onayladı.

“Kısa süre önce oldukça fazla insanın bildiği bir davayı kapadım. Televizyonda çok yer aldı. Çok konuşuldu. Bu

yazın başındaki Purity davası. O da gündeme düşen bir başka davaydı. İzliyordu. Şimdi insanların kendisi hakkında konuşmasını istiyor. Geçmişte Jack'in hakkında da çok konuşulmuştu.”

“Senin olaya dahil olmanı ve basının da ona odaklanmasını istiyor. Şehrin ondan büyülenmesini istiyor.”

“Ben böyle düşünüyorum.”

“O zaman aynı bölgede başka lisanslı eskortları da avlayacak.”

“Takip edeceği model böyle olmalı.” Eve duraksadı. “Ve düşünmemizi istediği şey de bu.”

Eve'in bir sonraki durağı, Jacie'nin Doğu Village'in aşağı bölgesinde üç ofisli bir süitte çalışan danışmanıydı. Kadının geniş, aşırı kalabalık masasının üzerinde renkli şekerlerle dolu bir kâse vardı. Üzerinde, ona anaç bir hava veren gri bir takım elbise olan kadın bu masanın ardında oturuyordu.

Eve onun ellili yaşların sonlarında, nazik bir yüzü ama buna karşın bir çift cin gibi bakan ela gözleri olduğunu düşündü.

“Tressa Palank.” Ayağa kalkıp sertçe Eve'in elini sıktıktan sonra eliyle bir sandalyeyi işaret etti. “Sanırım bu görüşme danışanlarımdan biriyle ilgili. Bir sonraki seanstan önce on dakikam var. Sizin için ne yapabilirim?”

“Bana Jacie Wooton'dan bahsedin.”

“Jacie mi?” Tressa kaşlarını kaldırdı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi ama gözlerinde yine de endişe vardı. “Onun size sorun çıkardığına inanmıyorum. Doğ-

ru yolda ilerliyor, A Sınıfı lisansını geri almak konusunda kararlı.”

“Jacie Wooton bu sabah erken saatlerde öldürüldü.”

Tressa gözlerini kapattı ve birkaç saniye boyunca sadece nefes alıp verdi. “Benimkilerden biri olmak zorunda olduğumu biliyordum.” Yeniden gözlerini açtı, doğrudan Eve’e bakıyordu. “Çin Mahallesi’ndeki cinayetle ilgili haberi duyduğum anda anladım. Bu sadece içgüdüsel bir şey. Jacie.” Ellerini masanın üzerinde birleştirip, onlara baktı. “Ne oldu?”

“Henüz detayları sizinle paylaşamam, sadece bıçaklandığını söyleyebilirim.”

“Parçalanmış. Haber bülteninde kadın bir lisanslı eskortun, bu sabah erken saatlerde Çin Mahallesi’nde parçalandığını söylüyordu.”

Polislerden biri, diye düşündü Eve ve bu sızıntıyı yapan kaynağı bulduğunda ona çok fena ödetecekti. “Size daha fazlasını açıklayamam. Soruşturmam henüz erken bir aşamada.”

“Rutini biliyorum. Ben de beş sene bu işi yaptım.”

“Siz bir polis miydiniz?”

“Beş yıl boyunca, çoğunlukla cinsel suçlardı. Sonra danışmanlığa geçtim. Sokaklardan ya da orada gördüklerimden hoşlanmadım. Burada o tip şeylerle her gün karşılaşmadan yardım etmek için bir şeyler yapabiliyorum. Bu hiç kolay bir iş değil ama benim en iyi yaptığım şey bu. Size bildiğim her şeyi anlatacağım, umarım bir yardımcı doku-
nur.”

“Sizinle kısa süre önce lisans iyileştirmesiyle ilgili konuşmuş.”

“Reddedildi. Ona bir yıl daha deneme süresi var, yani

vardı. Tutuklanması ve bağımlılığının ardından bu zorunluydu. Rehabilitasyonu iyi gitti ama kendisini kaptırdığı maddenin yerine geçecek başka bir şey bulduğundan şüpheleniyorum.”

“Votka. Yatağında iki şişe vardı.”

“Bu yasal ama onun lisansının iyileştirilmesi için şartlı tahliye gerekliliklerini ihlal eder. Zaten artık bir önemi yok.”

Tressa elleriyle gözlerini ovuşturdu ve içini çekti. “Zaten artık bir önemi yok,” diye tekrarladı. “Şehrin yukarı kısmına geri dönmekten başka bir şey düşünemiyordu. Sokaklarda çalışmaktan nefret ediyordu ama hiçbir zaman, ciddi şekilde alternatif başka bir mesleği düşünmedi.”

“Sizin bildiğiniz düzenli müşterileri var mıydı?”

“Hayır. Bir zamanlar oldukça geniş bir müşteri listesi vardı, ayrıcalıklı erkekler ve kadınlar. Her ikisi için de lisansı vardı. Ama benim bildiğim kadarıyla, hiçbiri şehrin alt kısmına taşındığında onun peşinden gelmedi. Eğer gelselerdi bu onun egosunu yükselteceği için bana söylerdi diye düşünüyorum.”

“Tedarikçisi kimdi?”

“Bir isim vermedi, bana bile. Ama salıverildiğinden beri kimseyle temasa geçmediğine dair yemin etti.”

“Size göre, korktuğu için mi bu ismi saklıyordu?”

“Bence bunun etikle ilgili bir şey olduğunu düşünüyordu. Hayatının yarısını lisanslı eskort olarak geçirmiş. İyi bir eskortun ağzı sıkı olur ve tıpkı bir doktor ya da rahip gibi, müşterilerinin özel hayatının kutsal olduğunu düşünür. O da bunu bu şekilde görüyordu. Ben onun tedarikçisinin aynı zamanda müşterisi olduğunu düşünüyorum, ama bu sadece bir önsezi.”

“Son seanslarınızda herhangi bir şey ya da biri yüzünden endişelendiğini, kaygılandığını ya da korktuğunu belirten bir şey oldu mu?”

“Hayır. Sadece eski hayatına geri dönmek için sabırsızlanıyordu.”

“Size ne sıklıkla geliyordu?”

“Şartlı tahliye kuralları gereği iki haftada bir. Hiç aksatdığı olmadı. Düzenli olarak kullandığı ilaçlar vardı, rastgele testler için her zaman uygun oluyordu. Her açıdan işbirliğine açıktı. Teğmen, o ortalama bir kadındı, sadece biraz kaybolmuştu ve bu ortamda kendini iyi hissetmiyordu. Daha seçkin bir müşteri kesimine ve rutinine alışkın olduğu için sokak düzenini bilmiyordu. Güzel şeylerden hoşlanıyordu, dış görünüşü hakkında endişeleniyordu, lisans seviyesinin kısıtlamaları hakkında şikâyet ediyordu. Artık sosyalleşemiyordu, çünkü içinde bulunduğu koşullardan utanıyordu ve içinde bulunduğu ekonomik çevrenin kendi seviyesinin altında olduğunu hissediyordu.”

Tressa bir an için parmaklarını dudaklarına bastırdı. “Üzgünüm. Üzülmemeye, durumu kişiselleştirmemeye çalışıyorum ama kendime engel olamıyorum. Bu benim dışarıda, sahada iyi olmamamın nedenlerinden biri. Ondan hoşlanıyordum ve ona yardım etmek istiyordum. Ona bunu kimin yapabileceğini bilmiyorum. Sadece daha zayıf olanlardan birine yapılmış rastgele bir olay. Ne de olsa o sadece bir fahişeydi.”

Sesi çatlamak üzereydi, bu nedenle boğazını temizledi ve burnundan nefes aldı. “Pek çok insan hâlâ bu şekilde düşünüyor, hem siz hem de ben bunu biliyoruz. Bana dayak yemiş, istismar edilmiş, aşağılanmış ve hırpalanmış bir

şekilde gelirler. Bazıları pes eder, bazıları kendi başlarının çaresine bakar ve bazıları farklı bir seviyeye çıkıp kraliçeler gibi yaşar. Ama bazılarını da su kanalına atarlar. Bu tehlikeli bir meslek. Polisler, acil durum ve sağlık çalışanları, fahişeler. Yüksek ölüm oranı olan tehlikeli meslekler. O hayatını geri istiyordu,” dedi Tressa. “Ve bu onu öldürdü.”